

บทที่ 456
พรุ่งนี้ ... อาจมาไม่ถึง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอเล่าเรื่องเบาๆ มาเขียนถวายแด่พระองค์ 2 เรื่อง ที่ทำให้ลูกย้อนกลับมาคิดถึง ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระองค์

มีชายคนหนึ่ง ภรรยาได้จากไปก่อน วันหนึ่งเขาจึงไปจัดข้าวของส่วนตัวของภรรยา และในท่ามกลางสิ่งของ ต่างๆ เหล่านั้น เขาพบผ้าพันคอไหมผืนหนึ่ง ยังใหม่เอี่ยม บ้ายราคายังติดอยู่ ภรรยาเขาไม่เคยใช้ผ้าพันคอผืนนี้ เขานึกย้อนหลังและจำได้ว่าผ้าพันคอผืนนี้ราคาแพงมากเพราะเป็นไหมอย่างดี และภรรยาเขาก็เก็บรักษามันอย่างดี โดยตั้งใจว่าจะรอให้มีโอกาสพิเศษจริงๆ แล้วค่อยใช้มัน

อนิจจา! วันพิเศษนั้นไม่เคยมาถึงและภรรยาของเขาก็ไม่มีโอกาสได้ใช้ผ้าพันคอผืนงามนั้นเลย

ในวัยของลูก การดูแลสุขภาพนับเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิต ขอขอบคุณพระองค์ที่ลูกสาวของลูกดูแล เรื่องอาหารการกินของลูกอย่างถูกต้องตามหลักโภชนาการ ทั้งเรื่องความมันของอาหาร ปริมาณน้ำตาล จำนวน แคลอรี ฯลฯ ลูกเองก็ต้องมีวินัยไม่ตามใจปากตัวเองจนมากเกินไป 😊

มีสิ่งหนึ่งที่ลูกชอบมากคือ ช็อคโกแลต ทุกอย่างที่ทำด้วยช็อคโกแลต ลูกชอบหมด วันก่อนลูกสาวซื้อ ช็อคบอลมาให้ลูก เนื่องจากเป็นมือเย็นแล้ว ลูกจึงไม่รับประทาน เพราะไม่อยากทานของหวานแล้วเดี๋ยวก็ไปนอน ลูกบอกให้แม่บ้านเก็บไว้พรุ่งนี้ค่อยเสิร์ฟใหม่

วันรุ่งขึ้น แม่บ้านนำช็อคบอลนั้นมาเสิร์ฟหลังอาหารมือเย็นอีก ตอนเช้าเขาลืม ลูกก็ลืม สรุปลงเวลาผ่านไปสอง วันโดยลูกยังไม่ได้รับประทานช็อคบอลนั้น 😊

วันที่สาม ลูกบอกแม่บ้านแต่เช้าว่าให้นำช็อคบอลนั้นวางบนโต๊ะ เดี่ยวลูกจะมีประชุม ทานของหวานระหว่างการประชุมไม่เป็นไรเพราะใช้พลังสมองเยอะ เผาผลาญอาหารเป็นพลังงานมาใช้ระหว่างการประชุม

เราประชุมไปมีทั้งชา กาแฟ ของหวาน ของว่าง ผลไม้เต็มโต๊ะ ประชุมกันใกล้เสร็จ ลูกจะหยิบเจ้าช็อคบอล นั้นมาทาน เมื่อตอนเริ่มประชุมยังเห็นมันอยู่บนจานเล็ก ทำไมมันไม่อยู่ล่ะ!

ลูกสาวคนโตบอกด้วยสีหน้าไม่รู้เรื่องว่า เขาได้ทานเจ้าช็อคบอลนั้นไปแล้ว

อ้าว! 😞😞😞 อดเลย

เรื่องหลังถือเป็นเรื่องเล็กน้อยที่น่าขำขัน แต่เรื่องแรกลูกก็มีเหตุการณ์ใกล้เคียงกับภรรยาของชายผู้นั้น

สี่สิบกว่าปีก่อน ในขณะที่ลูกกำลังรุ่งเรื่องและด้วยความชอบแต่งตัว ลูกจึงได้ซื้อกระเป๋าถือมากมายหลาย ใบ จำได้ว่ามีใบหนึ่งเป็นแบรนด์ดังในขณะนั้น ลูกซื้อมาด้วยราคาแพงมากในตอนนั้นและด้วยความที่มันแพงมาก ลูกจึงเสียดาย ไม่อยากหิวมัน ห่อในถุงและเก็บรักษามันไว้อย่างดี

แล้ว ... เวลาผ่านไป ชีวิตก็ดำเนินไป ...

ทันทีที่ลูกได้อ่านเกี่ยวกับผ้าพันคอไหมผืนงามที่ยังไม่เคยได้รับการใช้จากเจ้าของ พลัน ... ลูกก็นึกถึง
กระเป๋าใบนั้นของลูกที่ลูกได้ลืมนั่นไปแล้ว มันถูกห่อด้วยถุงผ้าและถูกเก็บในกล่องอย่างเรียบร้อย ลูกหยิบกระเป๋าใบ
นั้นออกมา ในใจก็ขอโทษมันที่ลืมนั่นไปสี่ทศวรรษกว่า

เหลือเชื่อ! สภาพกระเป๋ายังใหม่เอี่ยม แม้รูปแบบอาจจะไม่ทันสมัยในตอนนั้น แต่ลูกยังสามารถหิ้วมันได้เป็น
กระเป๋า vintage 😊

เหตุการณ์เล็กๆ สองเรื่องนี้ ทำให้ลูกรำพึงกับตัวเองว่า “พรุ่งนี้อาจมาไม่ถึง!”

มนุษย์เราไม่ว่าคนๆ นั้นจะร่ำรวยที่สุดในโลก เป็นนักคิดค้นนวัตกรรมที่เก่งที่สุดในโลก หรือใครก็ตาม สักวัน
หนึ่งก็ต้องตายจากโลกนี้ไป มนุษย์เราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของเราเอง ชีวิตเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา
และพระองค์จะทรงเอาคืนเมื่อไรก็ได้ เพราะคำว่า “เมื่อไร” นั้น เราไม่มีทางทราบเลย และหากเป็นน้ำพระทัยของ
พระองค์ที่จะทรงเอาชีวิตของใครคืนแล้ว ต่อให้มีเงินทองมากมายท่วมโลก ก็ไม่สามารถจะรักษาชีวิตของตนไว้ได้

ด้วยการตระหนักถึงสัจธรรมข้อนี้ ลูกจึงพยายามดำรงชีวิตโดยมี “มรณานุสติ” ซึ่งเป็นคำที่คนไทยทั่วไป
คุ้นเคย แม้จะไม่ใช้ศัพท์ที่ใช้ในบริบทศาสนาของเรา คือการเจริญชีวิตโดยมีสติในชีวิตประจำวันว่า “พรุ่งนี้อาจมาไม่
ถึง” แต่ไม่ใช่ว่าตื่นมาถึงก็คิดแต่เรื่องความตาย แต่พยายามทำวันนี้ให้เป็นวันที่เรารับใช้พระเจ้าได้มากที่สุด เพราะ
อย่างที่เขียนมาทั้งหมดข้างบนนี้ เราทราบได้อย่างไรว่าคืนนี้เราไปนอน แล้วพรุ่งนี้เราอาจจะไม่ตื่นเลยก็ได้?

เพราะฉะนั้น วันนี้ ทุกวัน จึงเป็นวันที่มีคุณค่าที่สุดในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและการรับใช้พระองค์
และหากคิดและทำเช่นนี้ได้แล้ว ชีวิตของเราก็จะชุ่มฉ่ำและเขียวขจีสดใสดั่งต้นไม้ริมลำธาร ไม่ว่าพรุ่งนี้จะมาถึง
หรือไม่ก็ตาม

วันนี้ ... ทุกวันของลูกขอถวายแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

“เขาเป็นเหมือนต้นไม้ปลูกไว้ริมธาร ออกผลตามฤดูกาล ใบเขียวสดไม่เหี่ยวแห้ง” สดุดี 1:3

อาแมน

ลูกขอพร: **องค์คุณพระเจ้า**

www.moving-themountain.com

